

UVOD

Tko smo? Zašto smo ovdje? Kamo idemo? Na ta vječna pitanja pokušao sam odgovoriti svojom prvom knjigom, *Putovanje duša*, koju je 1994. objavila izdavačka kuća Llewellyn*. Mnogi ljudi rekli su mi da je ta knjiga potakla duhovno buđenje njihovog unutarnjeg «ja», zato što nikada prije nisu pronašli tako detaljan opis života u duhovnom svijetu. Rekli su i to da su im te informacije potvrdile duboke osjećaje o tome da duša živi i nakon fizičke smrti, kao i da su im otkrile svrhu povratka na Zemlju.

Kad je knjiga izdana, i kasnije, kad je prevedena na druge jezike, čitatelji iz cijelog svijeta ispitivali su me hoću li napisati drugu knjigu. Dugo sam se opirao tim prijedlozima. Bilo mi je teško prikupiti i organizirati sve podatke koji su proizašli iz dugogodišnjih istraživanja, a zatim ih uobličiti u sveobuhvatno djelo o našem besmrtnom životu. Smatrao sam da sam učinio dovoljno.

U uvodu knjige *Putovanje duša* opisao sam svoju pozadinu tradicionalnog hipnoterapeuta i objasnio koliko sam bio skeptičan u vezi uporabe hipnoze u metafizičkoj regresiji. Godine 1947., u dobi od petnaest godina, hipnotizirao sam svojeg prvog klijenta, dakle definitivno pripadam staroj školi, a ne New Agerima. Stoga sam bio u šoku kad sam slučajno otvorio vratnice duhovnog svijeta. Iz većine regresija u prošli život, koje su vodile kroz život između života, činilo mi se da je to samo maglovito čistilište koje služi kao most iz jednog života u drugi. Ubrzo mi je postalo jasno da moram otkriti korake koji će mi omogućiti

* Na hrvatskom objavio Škorpion, Zagreb, 2008. god.

da dosegnem i otključam klijentovo sjećanje na život u tom tajanstvenom mjestu. Nakon više godina tihog istraživanja, napokon sam uspio stvoriti radni model strukture duhovnog svijeta i shvatio kolika je terapijska vrijednost tog procesa za klijenta. Otkrio sam i to da nije važno je li osoba ateist, duboko religiozna ili vjeruje u neki filozofski smjer između tih krajnosti – kad bi dospjeli u odgovarajuće nadsvjesno stanje hipnoze, izvještaji svih klijenata bili su dosljedni. Iz tog sam razloga postao ono što sam nazvao «duhovni regresionist» – to je hipnoterapeut specijaliziran za život nakon smrti.

Knjigu *Putovanje duša* napisao sam kako bih javnosti pružio temeljne informacije, predstavljene u vidu urednog slijeda događaja, o tome kako je to umrijeti i prijeći na drugu stranu – tko nas dočekuje, kamo odlazimo i što radimo kao duše u duhovnom svijetu prije no što izaberemo svoje sljedeće tijelo za reinkarnaciju. Knjiga je osmišljena kao dnevnik putovanja kroz vrijeme, a služio sam se pravim opisima slučajeva klijenata koji su mi pričali o svojim iskustvima između prethodnih života. *Putovanje duša* nije bila još jedna knjiga o prošlim životima i reinkarnaciji, nego je bila pionirsko djelo u metafizičkom području koje je do tada bilo posve neistraženo upotrebom hipnoze.

Tijekom 1980-ih, dok sam stvarao radni model svijeta između života, zatvorio sam praksu za sve druge oblike hipnoterapije. Postao sam opsjednut razotkrivanjem tajni duhovnog svijeta, stvarajući pritom sve veću gomilu dosjea sa slučajevima. To me uvjerilo u valjanost i pouzdanost mojih prijašnjih otkrića. Tijekom tih godina specijaliziranog istraživanja duhovnog svijeta, radio sam praktično posve izdvojen. Za to su znali samo moji klijenti, i to u onoj mjeri do koje se ticalo njih i njihovih prijatelja. Čak sam se držao podalje od knjižara s knjigama o metafizici, jer sam htio biti posve neopterećen vanjskim predrasudama. I danas vjerujem da su moja samonametnuta izolacija i neizlaženje u javnost bili dobre odluke.

Kad sam napustio Los Angeles, da bih se povukao u planine Sierra Nevade, i napisao *Putovanje duša*, očekivao sam da ću tiho skliznuti u anonimnost. To je bila zabluda. Većina materijala predstavljenog u knjizi nije objavljena nikada prije, i putem svoga izdavača dobio sam mnogo pisama. Izdavačkoj kući Llewellyn dugujem zahvalnost zato što je imala dovoljno mudrosti i hrabrosti da moje istraživanje predstavi

javnosti. Ubrzo nakon objavljivanja knjige, poslali su me na put. Držao sam predavanje i sudjelovao u radio i TV-emisijama.

Ljudi su tražili više detalja o duhovnom svijetu i stalno su me propitivali imam li još materijala iz istraživanja. Morao sam odgovoriti potvrdno. Zapravo, još sam uvijek imao niz neobjavljenih informacija za koje sam pretpostavljao da ih javnost ne bi bila spremna prihvatiti od nekog nepoznatog autora. Unatoč činjenici da je *Putovanje duša* nadahnulo mnoge ljude, opirao sam se ideji o pisanju nastavka. Odlučio sam se za kompromis. Kad je izlazilo peto izdanje *Putovanja duša*, dodali smo kazalo pojmova, novu naslovnicu i neka dodatna poglavlja kojima sam htio ispuniti zahtjeve za pojašnjenjem određenih tema. To nije bilo dovoljno. Količina pisama s pitanjima o životu nakon smrti, koju sam dobivao iz tjedna u tjedan dramatično je rasla.

Ljudi su me sada počeli tražiti i odlučio sam, u ograničenoj mjeri opet otvoriti praksu. Primijetio sam viši postotak razvijenijih duša. Klijenti moraju čekati dulje vrijeme da dođu na red zato što sam se djelomično umirovio i jako smanjio količinu rada. Zahvaljujući tome, imam manje mladih duša u psihološkim krizama, a više klijenata koji mogu biti strpljivi. Ti ljudi žele otkriti smisao u pozadini određenih pitanja ulazeći u svoja duhovna sjećanja, kako bi podesili i precizirali životne ciljeve. Mnogi su i sami iscjelitelji i učitelji i s povjerenjem mi daju informacije o svojem životu između života. Zauzvrat, nadam se da sam i ja pomogao njima na njihovom putu.

Cijelo to vrijeme javnost je imala osjećaj da nisam otkrio sve svoje tajne. Napokon, počeo sam razmišljati o tome kako da pristupim drugoj knjizi. Svi ovi gore opisani događaji doveli su do rođenja *Sudbine duša*. Svoju prvu knjigu smatram hodočašćem kroz duhovni svijet na širokoj rijeci vječnosti. Putovanje je počelo na ušću rijeke, u trenutku fizičke smrti, a završilo na mjestu na kojem se vraćamo u novo tijelo. U *Putovanju duša* otplovio sam uzvodno prema Izvoru najdalje što sam mogao. To se nije promijenilo. Iako se sjećanje na bezbroj takvih putovanja krije u umu svake osobe, nitko tko se još inkarnira ne može me povesti dalje od toga.

Sudbina duša vodi putnike na drugu ekspediciju uz rijeku, s dodatnim putovanjima uz važnije pritoke koja nam omogućuju detaljnije istraživanje. Tijekom našeg drugog zajedničkog putovanja, želim otkriti

više skrivenih aspekata rute kako bih ljudima pružio širi pogled na cjelinu. Ovu sam knjigu oblikovao po tematskim kategorijama, a ne po vremenu i mjestu događaja. Preskočio sam vremenske okvire normalnog kretanja duše između duhovnih lokacija da bih u potpunosti analizirao ta iskustva. Pokušao sam ponuditi čitateljima pogled na iste elemente života duša sa stajališta raznih slučajeva. Namjera *Sudbine duša* je proširiti naše razumijevanje nevjerojatnog osjećaja reda i planiranja koje postoji na dobrobit ljudskim bićima.

U isto vrijeme, namjera mi je da ovaj drugi put u čuda duhovnog svijeta bude zanimljiv i ugodan i neiskusnim putnicima. Onima koji moje djelo čitaju prvi put, prvo će poglavlje pružiti sažeti pregled onoga što sam otkrio o životima između života. Nadam se da će vam taj sažetak pomoći u razumijevanju onoga što slijedi i možda vas potaknuti da pročitate i moju prvu knjigu.

Dakle, dok počinjemo naše drugo zajedničko putovanje, želim zahvaliti svima vama koji ste mi pružili mnogo potpore u napornom radu potrebnom za otključavanje duhovnih vratnica uma. Ta poznanstva, u kombinaciji s ljubaznošću mnogih vodiča, osobito mojega, dala su mi energiju da nastavim s tim zadatkom. Smatram se zaista blagoslovljenim zato što sam izabran za jednog od glasnika ovog značajnog djela.

1

DUHOVNI SVIJET

Utrenutku smrti, naša duša uzdiže se iz tijela domaćina. Ako je duša starija i ima iskustvo iz mnogih prijašnjih života, odmah zna da je oslobođena i odlazi kući. Tim naprednim dušama nije potrebno da ih netko dočeka. Međutim, većinu duša s kojima sam radio dočekivali su vodiči neposredno iznad Zemljine astralne ravni. Mlada duša, ili duša djeteta koje je umrlo, možda je pomalo dezorijentirana sve dok se netko ne spusti po nju na nižu razinu, bližu Zemlji. Postoje duše koje odluče neko vrijeme ostati na poprištu smrti. Većina njih želi odmah otići. Vrijeme nema značenje u duhovnom svijetu. Neutjelovljeni koji odluče utješiti nekoga tko tuguje, ili imaju druge razloge da neko vrijeme ostanu u blizini mjesta smrti, nemaju osjećaj izgubljenog vremena. Vrijeme za duše postaje *sada*, za razliku od linearnog vremena.

Kako se udaljavaju od Zemlje, duše imaju osjećaj da ih okružuje sve snažnije jarko svjetlo. Neki će nakratko vidjeti sivkastu tamu i imati osjećaj da prolaze kroz tunel ili portal. Razlike između ta dva fenomena ovise o izlaznoj brzini duše, a ta brzina ovisi o iskustvu duše. Osjećaj povlačenja od strane vodiča može biti nježan ili energičan, ovisno o zrelosti duše i sposobnosti za brzu promjenu. U ranim fazama izlaska sve se duše susreću s «magličastim oblacima» koji se ubrzo razilaze i omogućuju im pogled u velike daljine. U tom trenutku prosječna duša

vidi energiju u obliku duha kako joj se približava. Ti likovi mogu biti jedna ili dvije voljene srodne duše, ali češće je riječ o našem vodiču. U situaciji kad nas dočeka supružnik ili prijatelj koji je preminuo prije nas, naš vodič je također u blizini kako bi preuzeo proces tranzicije. U svim svojim godinama istraživanja još nikada nisam imao niti jednog klijenta kojeg je dočekala važna religijska ličnost poput Isusa ili Buddhe. Ipak, esencija velikih učitelja sa Zemlje nalazi se u osobnim vodičima koji su nam dodijeljeni.

U trenutku kad su duše opet usmjerene prema mjestu koje nazivaju domom, njihova se pojava mijenja. One više nisu ljudi, u smislu u kojem razmišljamo o ljudskim bićima sa specifičnim emocionalnim, karakternim i fizičkim obilježjima. Primjerice, duše ne žale zbog svoje nedavne fizičke smrti na način na koji će žaliti njihovi bližnji. Naše duše čine nas ljudima na Zemlji, ali bez naših tijela više nismo *homo sapiensi*. Duša je neopisivo veličanstvena. Ja o dušama razmišljam kao o inteligentnim svjetlosnim oblicima energije. Neposredno nakon smrti duše se iznenada osjećaju drukčije, zato što više nisu sputane tijelom privremenog domaćina s mozgom i središnjim živčanim sustavom. Nekima je potrebno dulje vrijeme da se prilagode.

Energija duše može se podijeliti na identične dijelove, poput holograma. Ona može voditi paralelne živote u raznim tijelima, iako je to mnogo rjeđe nego što možemo pročitati. Međutim, zahvaljujući dualnoj naravi svih duša, dio naše svjetlosne energije uvijek ostaje u duhovnom svijetu. Zato je moguće vidjeti svoju majku po povratku iz života iako je ona možda umrla prije trideset zemaljskih godina i opet se inkarnirala.

Razdoblje orijentacije s našim vodičima, koje se događa prije spajanja s našom grupom, razlikuje se od duše do duše, kao i između različitih života iste duše. To je mirno vrijeme za savjetovanje, tijekom kojeg možemo izbaciti sve frustracije povezane sa životom koji je upravo okončan. Orijentacija bi trebala biti početna seansa iznošenja izvještaja, uz nježno poticanje pronicljivih, brižnih učitelja – vodiča.

Sastanak može biti dug ili kratak, ovisno o tome što smo postigli ili nismo postigli u odnosu na naš životni ugovor. Pregledavaju se i posebna karmička pitanja, iako će se o njima detaljnije raspravljati unutar naše grupe duša. Energija nekih duša neće odmah biti vraćena

u grupu duša. To su duše koje su zagađene svojim fizičkim tijelima i koje su se odale zločinima. Postoji razlika između pogreške bez želje da se nekome naudi i namjernog zla. Pažljivo se procjenjuju stupnjevi štete nanesene drugima, bilo zbog nestašluka, bilo zbog zle namjere.

Duše koje su povezane sa zlom odvođe se u posebne centre koje neki klijenti nazivaju «jedinicama intenzivne njege». Kažu mi da se ovdje njihova energija remodelira kako bi opet postale cjelovite. Ovisno o naravi prijestupa, te se duše mogu vratiti na Zemlju prilično brzo. Mogu izabrati da u sljedećem životu budu žrtve tuđih zlodjela. No, ukoliko su njihova zlodjela dugotrajna i osobito okrutna tijekom više života, to ukazuje na obrazac zločinačkog ponašanja. Takve duše mogu provesti dulje vrijeme u samotnom duhovnom životu, možda i preko tisuću zemaljskih godina. Vodeće načelo u duhovnom svijetu jest da zločin koji počine duše, bio namjieran ili nenamjieran, mora na neki način biti iskupljen u budućem životu. To se ne smatra kaznom, pa čak ni pokorom, koliko prilikom za karmički rast. Ne postoji pakao za duše, osim možda na Zemlji.

Neki životi tako su teški da se duše vraćaju kući veoma umorne. Unatoč procesu obnove energije koji pokreću naši vodiči kombinirajući svoju energiju s našom na vratnicama, ipak možemo imati umanjeni prtok energije. U tim slučajevima, bit će potrebno više odmora i snage, a manje slavlja. Zapravo, mnoge duše koje žele odmor i dobiju ga prije ponovnog ujedinjenja sa svojim grupama. Naše grupe duša mogu biti glasne ili tihe, ali iskazuju poštovanje prema onome što smo proživjeli tijekom inkarnacije. Sve grupe dočekuju svoje prijatelje na vlastiti način, s dubokom ljubavlju i osjećajem prijateljstva.

Povratak kući radosna je pauza, osobito nakon fizičkog života u kojem nije bilo mnogo karmičkog kontakta s našim intimnim srodnim dušama. Moji klijenti većinom mi pričaju da ih dočekuju sa smijehom, zagrljajima i mnogo humora, što smatram obilježjem života u duhovnom svijetu. Stvarno srdačne grupe koje su planirale velike proslave za dušu koja se vraća mogu prekinuti sve druge aktivnosti. Jedan moj klijent ispričao je ovo o svojoj dobrodošlici povratka kući:

Nakon mojeg posljednjeg života, moja grupa organizirala je vrašku zabavu s glazbom, vinom, plesom i pjesmom. Sve su

uredili da izgleda kao klasičan rimski festival, s mramornim dvoranama, togama i egzotičnim namještajem koji je obilježio mnoge naše zajedničke živote u drevnom svijetu. Melissa (primarna srodna duša) čekala me ispred svih, ponovno stvorivši razdoblje iz kojeg je najbolje pamtim. Izgledala je sjajno, kao i uvijek.

Broj članova u grupi duša kreće se od tri do dvadeset i pet, a prosječno ih je petnaestak. Postoje situacije u kojima se duše iz obližnjih grupa žele povezati jedne s drugima. U toj aktivnosti često sudjeluju starije duše koje imaju mnogo prijatelja u drugim grupama, s kojima su se družile u stotinama prošlih života. Oko deset milijuna gledatelja u SAD-u gledalo je 1995. god. TV emisiju *Sightings*, u produkciji tvrtke Paramount, u kojoj je prikazan jedan dio mog rada. Oni koji su gledali tu emisiju o životu nakon smrti možda se sjećaju jedne moje klijentice, imenom Colleen, koja je pričala o našoj zajedničkoj seansi. Opisala je povratak u duhovni svijet nakon prošlog života, i kako je zatekla spektakularni bal u odjeći iz sedamnaestog stoljeća. Moja klijentica vidjela je preko stotinu ljudi koji su došli proslaviti njen povratak. Detaljno su reproducirali vrijeme i mjesto koje je voljela, kako bi mogla u stilu započeti proces obnove.

Dakle, doček povodom povratka događa se u dva okruženja. Jedna mogućnost je da nekoliko duša na vratnicama nakratko dočeka dušu koja se vraća, a tada je prepuste vodiču, koji je provodi kroz početnu orijentaciju. Druga i češća mogućnost jest da odbor za dobrodošlicu čeka da se duša vrati u svoju duhovnu grupu. Ta grupa može biti izolirana u učionici, okupiti se oko stuba hrama ili sjediti u vrtu, a dušu koja se vraća mogu dočekati i mnoge grupe u atmosferi sveučilišnog predvorja. Duše koje prolaze pokraj drugih grupa na povratku u svoju često ističu da ih druge duše s kojima su bile povezane u prošlim životima pozdravljaju osmijehom ili mahanjem.

Način na koji klijent promatra okruženje svoje grupe duša temelji se na stupnju razvoja njegove duše, iako su sjećanja na atmosferu školske učionice uvijek vrlo jasna. U duhovnom svijetu, obrazovni smještaj ovisi o razini razvoja duše. Činjenica da se neka duša inkarnira na Zemlji još od kamenog doba nije jamstvo visokih postignuća. U svojim predavanjima često spominjem klijenta kojem je trebalo 4000 godina

da napokon svlada ljubomoru. Mogu reći da on danas nije ljubomorna osoba, ali nije mnogo napredovao u borbi protiv vlastite netolerancije. Nekim učenicima potrebno je dulje vrijeme da svladaju neke lekcije, baš kao i u zemaljskim učionicama. S druge strane, sve visoko napredne duše su stare duše na planu znanja i iskustva.

U knjizi *Putovanje duša*, ugrubo sam podijelio duše na početničke, srednje razvijene i napredne i dao primjere za svaku razinu, objasnivši da među tim kategorijama postoje fine nijanse razvoja. Općenito, grupe duša sastoje se od bića na približno istoj razini razvoja, iako imaju svoje zasebne vrline i mane. Te osobine uravnotežuju grupu. Duše pomažu jedne drugima s razumskim aspektima upijanja informacija iz životnih iskustava, kao i s pregledavanjem načina na koji su se nosile s osjećajima svojih tijela – domaćina izravno povezanim s tim iskustvima. Analizira se svaki aspekt života, a duše u grupi čak i glume pojedine uloge kako bi pomogle u boljem osvještavanju situacija. Kad duša dosegne srednju razinu, počinje se specijalizirati za ona područja interesa u kojima je pokazala određene vještine. O tome ću detaljnije pisati u sljedećim poglavljima.

Jedan vrlo značajan aspekt mojeg istraživanja bilo je otkriće boja energije duša u duhovnom svijetu. Te su boje povezane s razinom razvijenosti duše. Ta informacija, koju sam polako prikupljao tijekom mnogo godina, bila mi je pokazatelj razine klijentove razvijenosti, a služila mi je i za identifikaciju drugih duša koje moji klijenti vide oko sebe u stanju transa. Otkrio sam da posve bijela boja obično označava mlađu dušu, a kako duša napreduje, njezina energija postaje gušća, pa mijenja boju u narančastu, žutu, zelenu i napokon nijanse plave. Pored tih središnjih aura, u svakoj grupi javljaju se suptilne mješavine boja aureole koje govore o karakternom aspektu svake duše.

U nedostatku boljeg sustava, klasificirao sam razvoj duša od početničke, prve razine do majstorske, šeste razine. Te vrlo napredne duše duboke su indigo boje. Ne sumnjam u to da postoje i više razine, ali moja spoznaja o njima ograničena je zato što dobivam izvještaje samo od ljudi koji se još inkarniraju. Iskreno, ne sviđa mi se termin «razina» za identifikaciju razvoja duše, zato što ta etiketa ne otkriva raznolikost razvoja koje duše postižu u svakoj fazi. Unatoč mojim sumnjama, moji klijenti služe se riječju «razina» da bi opisali gdje se

nalaze na ljestvici učenja. Oni su i vrlo skromni kad je riječ o njihovim postignućima. Bez obzira na moju procjenu, niti jedan klijent neće izjaviti da je napredna duša. Kada izađu iz hipnoze, i kad kontrolu opet preuzme njihov svjestan, samozadovoljan um, klijenti su manje povučeni.

Dok su u nadsvjesnom stanju tijekom hipnoze, klijenti mi kažu da se u duhovnom svijetu niti na jednu dušu ne gleda kao da je manje vrijedna od bilo koje druge duše. Svi smo mi u procesu preobrazbe u nešto veće od našeg trenutnog stanja prosvjetljenosti. Svatko od nas jedinstveno je kvalificiran da na neki način pridonese cjelini, bez obzira na to koliko se mučimo sa svojim lekcijama. Kada to ne bi bilo tako, ne bismo ni bili stvoreni.

U mojoj raspravi o bojama napretka, razinama razvoja, učionicama, učenicima i učenicima, bilo bi lako pretpostaviti da u duhovnom svijetu postoji hijerarhija. Taj bi zaključak, prema mojim klijentima, bio posve pogrešan. Ako se uopće može pričati o hijerarhiji u duhovnom svijetu, to je hijerarhija u mentalnoj svjetlosti. O organizacijskim vlastima na Zemlji razmišljamo u terminima borbi za moć, teritorijalnih ratova i kontrole putem upotrebe krutog niza pravila unutar strukture. U duhovnom svijetu postoji struktura, ali u suptilnoj matrici suosjećanja, sklada, etike i morala daleko iznad razine koju prakticiramo na Zemlji. Prema mojem iskustvu, duhovni svijet ima i dalekosežni centralizirani odjel za zadatke duša. No, ovdje postoji sustav vrijednosti u kojem prevladava ljubaznost, tolerancija, strpljenje i apsolutna ljubav. Kada pričaju o tim stvarima, moji klijenti osjećaju se ponizno.

U Tucsonu imam starog prijatelja s koledža koji je ikonoklast i koji se cijeli život opire autoritetima. To je stav s kojim se i sam mogu poistovjetiti. Moj prijatelj sumnja da je dušama mojih klijenata «ispran mozak» tako da vjeruju da imaju kontrolu nad svojom sudbinom. On vjeruje da nikakav autoritet – čak ni onaj duhovni – ne može postojati bez korupcije i zlouporabe privilegija. Moje istraživanje otkrilo je previše reda tamo gore, što mu se ne sviđa.

Ipak, svi moji klijenti vjeruju da su u prošlosti imali mnogo izbora i da će se to nastaviti i u budućnosti. Napredak kroz preuzimanje osobne odgovornosti ne uključuje dominaciju ili rangiranje po statusu, nego prepoznavanje potencijala. U svojem životu između života svugdje vide integritet i osobnu slobodu.

U duhovnom svijetu nismo prisiljeni na reinkarnaciju niti na sudjelovanje u grupnim projektima. Ako duše žele samoću, mogu je imati. Ako ne žele napredovati u svojim zadaćama, i to se poštuje. Jedan klijent rekao mi je: «Proklizao sam kroz mnoge lake živote i to mi se sviđa jer nisam htio naporno raditi. Sada će se to promijeniti. Moj vodič kaže: 'Mi smo spremni kad si ti spreman'.» Zapravo, slobodna volja toliko je snažna da će nam, ukoliko iz nekih osobnih razloga nismo spremni napustiti astralni plan Zemlje nakon smrti, vodiči dopustiti da ostanemo sve dok ne budemo spremni na povratak kući.

Nadam se da će ova knjiga pokazati da imamo mnogo izbora i u duhovnom svijetu i izvan njega. U vezi tih izbora vrlo mi je vidljiva snažna želja većine duša da dokažu kako su vrijedne povjerenja koje im je ukazano. Očekuje se da ćemo u tom procesu grijешiti. Želja za kretanjem prema većem dobru i spajanjem s Izvorom koji nas je stvorio primarni je motiv duša. Duše osjećaju poniznu sreću zato što im je pružena mogućnost inkarnacije u fizičkom tijelu.

Mnogo puta su me pitali vide li moji klijenti Izvor stvaranja tijekom seansi. U uvodu sam rekao da je moje kretanje uzvodno prema Izvoru ograničeno zbog ograničenja rada s ljudima koji se još inkarniraju. Napredni klijenti govore o trenutku spajanja kad će se priključiti «Najsvetijima». U toj sferi guste purpurne svjetlosti postoji sveznajuća Prisutnost. Ne mogu reći što sve to znači, ali znam da tu Prisutnost osjećamo kad izlazimo pred Vijeće staraca. Jednom ili dvaput između života posjećujemo tu skupinu viših bića koja su korak ili dva iznad naših učitelja – vodiča. U svojoj prvoj knjizi dao sam nekoliko primjera slučajeva tih sastanaka. U ovoj knjizi detaljnije ću opisati posjete tim majstorima koji su najbliža veza sa Stvoriteljem što sam je uspio pronaći. Ovdje duša iskušava još višu razinu božanske spoznaje. Moji klijenti tu energetske silu nazivaju «Prisutnost».

Vijeće nije sudski tribunal niti sudnica u kojoj se dušama sudi zbog zločina, iako moram priznati da mi ponekad neke duše kažu da se, izlazeći pred vijeće, osjećaju kao da idu u ravnateljev ured u školi. Članovi vijeća žele s nama razgovarati o našim pogreškama i o tome što možemo učiniti da ispravimo negativno ponašanje u sljedećem životu.

Ovdje počinje razmišljanje o pravom tijelu za naš sljedeći život. Ka-

ko se približava vrijeme ponovnog rođenja, odlazimo u prostor u kojem pregledavamo više tijela koja bi mogla odgovarati našim ciljevima. Ovdje možemo pogledati u budućnost i testirati razna tijela prije no što donesemo odluku. Duše dobrovoljno biraju nesavršena tijela i teške živote kako bi riješile karmičke dugove ili radile na različitim aspektima lekcije s kojom su imale problema u prošlosti. Većina duša prihvaća tijela koja su im ponuđena u prostoriji za izbor, ali duša može i odbiti ono što joj je ponuđeno, pa čak i odgoditi reinkarnaciju. Duša također može zatražiti da na neko vrijeme ode i na neku drugu fizičku planetu osim Zemlje. Ako prihvatimo novi zadatak, često nas šalju na pripremni tečaj da se podsjetimo određenih znakova i tragova u budućem životu, osobito trenutaka kad nam u život dolaze primarne srodne duše.

Napokon, kada dođe vrijeme za naš povratak, privremeno se opraštamo od prijatelja koji nas prate do mjesta s kojeg krećemo na Zemlju. Duše se spajaju s domaćinima u maternici bebine majke nakon otprilike tri mjeseca trudnoće, kako bi imale dovoljno razvijen mozak s kojim mogu raditi prije rođenja. U stanju fetusa, još mogu razmišljati kao besmrtni duše dok se privikavaju na funkcije mozga i «drugo ja» svojih domaćina. Nakon rođenja stvara se amnezija kojom se blokira sjećanje, i duše spajaju svoj besmrtni karakter s privremenim ljudskim umom, stvarajući kombinaciju osobina nove osobnosti.

Da bih došao do uma duše, služim se sustavnim pristupom koji se sastoji od niza vježbi za ljude u ranim fazama hipnotičke regresije. Ta procedura osmišljena je da postupno izoštri sjećanja klijenata na prošlost i pripremi ih za kritičnu analizu slika života u duhovnom svijetu s kojima će se susresti. Nakon uobičajenog početnog razgovora, vrlo brzo uvodim klijenta u hipnozu. Moja tajna leži u produbljivanju hipnoze. Tijekom dugih razdoblja eksperimentiranja, shvatio sam da normalno alfa stanje hipnoze nije adekvatno za dostizanje nadsvjesnog stanja duševnog uma. Da bih to postigao, moram odvesti klijenta u dublje, theta stanje hipnoze.

Govoreći o metodologiji, moram istaći da katkad trošim i do sat vremena na duge vizualizacije sa slikama šuma i obale mora, a zatim odvodim klijenta u godine djetinjstva. Postavljam detaljna pitanja o stvarima poput namještaja u njegovoj kući u dobi od dvanaest godina, o omiljenom odjevnom predmetu u dobi od deset godina, o igrački koju su najviše voljeli u dobi od sedam godina, pa čak i o najranijim

sjećanjima iz djetinjstva u dobi od dvije do tri godine. Sve to činimo prije no što odvedem klijenta u majčinu utrobu, gdje mu postavljam još pitanja, a zatim nakratko i u prošli život prije ovoga. Kada klijent prođe kroz prizor smrti u tom životu i stigne do vratnica duhovnog svijeta, moj most je gotov. Stalna hipnoza, koja se produbljuje tijekom prvog sata, utječe na klijentovu odvojenost od okruženja na Zemlji. Klijent je također pripremljen za davanje detaljnih odgovora tijekom intenzivnog propitivanja o duhovnom životu. To traje još dva sata.

Klijenti koji izlaze iz transa nakon što su se mentalno vratili kući na licima imaju izraz strahopoštovanja mnogo dublji nego kada prođu običnu regresiju u prošli život. Primjerice, jedan klijent rekao mi je: «Duh ima raznolikost i složenu fluidnu kvalitetu izvan moje sposobnosti odgovarajuće interpretacije.» Mnogi bivši klijenti pišu mi o tome kako im je pogled na besmrtnost promijenio živote. Evo primjera jednog pisma:

Kad sam saznao svoj pravi identitet, ispunio me neopisiv osjećaj radosti i slobode. Zapanjila me činjenica da je ta spoznaja cijelo vrijeme bila u mojem umu. Susret s mojim majstorima-učiteljima koji ne prosuđuju doveo me u sjajno stanje. Došao sam do uvida da je jedina važna stvar u ovom materijalnom životu način na koji živimo i na koji postupamo prema drugima. Okolnosti našeg života ne znače ništa u usporedbi s našim suosjećanjem i prihvaćanjem drugih. Sada više nemam samo osjećaj, nego spoznaju o tome zašto sam ovdje i kamo idem nakon smrti.

U ovoj knjizi predstavljam svoja otkrića kroz šezdeset i sedam slučajeva i brojne citate kao novinar i glasnik. Prije no što započnem predavanje za javnost, svojoj publici objašnjavam da su ono što im govorim *moje* istine o našem duhovnom životu. Postoje mnoga vrata koja vode prema istini. Moja istina dolazi iz velike mudrosti skupljene od mnoštva ljudi koji su mi tijekom mnogih godina oplemenili život kao klijenti. Ako se nešto o čemu govorim ne slaže s vašim stavovima, vjerom ili osobnom filozofijom, molim vas, uzmite ono što vam odgovara i zanemarite ostalo.